

kun høres indenfor et meget snævert Omraade. Jeg maa desværre fuldkommen berøve ærede konservative Talere og det ærede konservative Folkeparti enhver Trøst paa dette Grundlag. Jeg føler mig med disse mine Udtalelser som staaende midt i mit Parti og er ikke et Øjeblik i Tvivl om, at mit Parti er fuldstændig enigt med mig. Der er ikke sket noget indenfor mit Parti i den forløbne Valgperiode, som kan give noget Parti her i Salen, heller ikke det ærede konservative Folkeparti, Anledning til at tro andet. Ved Ministeriets Tiltrædelse efter Valget i 1920 udtalte den højtærede Stats- og Finansminister vedrørende Ministeriets politiske Holdning følgende: „Ministeriet er udgaaet af Venstre og vil arbejde paa Grundlag af dette Partis Program. Men det tilbyder aaben og imødekommende Forhandling og haaber til Gengæld at kunne regne med fornøden Støtte ogsaa fra anden Side til Gennemførelsen af de Opgaver, som det paahviler det at løse.“ Her er Regeringens og Venstres politiske Holdning klart og tydeligt udtrykt. Ingen indenfor Venstre, heller ikke jeg, har paa noget Punkt taget Afstand fra denne Programudtalelse. Jeg kan yderligere bekræfte, at denne politiske Holdning er fastholdt i den forløbne Valgperiode. Under Finanslovens Behandling i Efteraaret 1920, da der ogsaa var Tale om Venstres Holdning, svarede den højtærede Statsminister ligeledes paa Regeringens og paa Venstres Vegne følgende: „Selvfølgelig staar vi fuldt ud ved den Dag i Dag, at Regeringen er udgaaet af Venstre og vil arbejde paa Grundlag af Venstres Program.“ Men han føjede følgende til, som jeg vil bede det ærede konservative Folkeparti ikke at overse: „Hvor det konservative Folkepartis og Venstres Veje deler sig, dér vil det, saa længe den nuværende Regering sidder, være Venstres Veje, der bliver fulgt.“ Jeg har ingen som helst Anledning til at tage Afstand fra noget som helst af dette, og der er ingen af mine fortidige Udtalelser, der kommer i Strid med dette paa noget Punkt.

Jeg kan yderligere henvise til, at Venstres politiske Holdning har været klar, idet jeg henviser til, hvordan Venstres daværende Ordfører, den nuværende højtærede Forsvarsminister, har udtrykt det under Forhandlingerne i Efteraaret 1921: „Venstres Politik vil ikke være udfordrende, — det ligger i det hele ikke i vor Natur. Vi vil søge Forhandling, idet vi naturligvis er klare over, at et enkelt Parti alene ikke er i Stand til at faa Lovforslag ophøjet til Love. Men vor Politik vil heller ikke

i den Grad blive eftergivende, at det Præg, som Ministeriet og Venstre sætter paa Lovforslagene, forsvinder, inden de bliver ophøjet til Love.“ Der er intet i dette, som er i Strid med det, jeg har sagt, og jeg har ingen Anledning til at tage Afstand derfra, tværtimod, jeg giver det helt og fuldt min Tilslutning. Ligeledes føjede den nuværende højtærede Forsvarsminister til paa et senere Tidspunkt: „Med Hensyn til Samarbejdet vil jeg kun udtale, at vi ønsker, at Samarbejde skal finde Sted i en saa stor Udstrækning som overhovedet muligt; vi vender os ikke til et ganske enkelt Parti her paa Rigsdagen, men vi haaber, der kommer Samarbejde med saa mange Partier som muligt her paa Rigsdagen“. Ogsaa dette er i nøje Overensstemmelse med, hvad jeg har udtalt her i Salen i min foregaaende Tale.

Men, siges der — saa vidt jeg erindrer af det ærede Medlem Hr. Rode —: dette Forhold blev fuldkomment ændret ved Ministeriets Rekonstruktion i Efteraaret 1922. Da bandt den højtærede Statsminister sig saa stærkt til det konservative Folkeparti, at han aldrig mere kan blive løst fra det. Heller ikke dette er rigtigt, og jeg er i det heldige Tilfælde at kunne bevise, at det ikke er rigtigt. Efter Ministeriets Rekonstruktion i Efteraaret 1922 udtalte den højtærede Statsminister, ligeledes paa Regeringens Vegne, følgende: „Den nuværende Regering“ — altsaa den rekonstruerede — „betragter sig politisk som en Fortsættelse af den foregaaende. Den er ligesom denne udgaaet af Venstre og vil arbejde efter dets Program, men vil, saa vidt dens principielle Stilling tillader det, vise al rimelig Imødekommenhed overfor andre politiske Retninger og Synsmaader og Krav.“ Heller ikke dette finder jeg Anledning til at tage Forbehold overfor, og jeg maa fremdeles fastholde, at den autentiske Udtalelse for Venstres og Regeringens politiske Holdning mellem de andre Partier er fuldt ud i Overensstemmelse med, hvad jeg hævdede her i min foregaaende Tale.

Men, føjer man saa til — og det synes jo at have været den største Trøst, som det konservative Folkeparti har fundet ved at ville isolere mig som den enlige Svale —: forleden Dag udtalte den højtærede Statsminister i Modsætning til mig, at han vilde fortsætte Samarbejdet. Jeg erkender, at jeg kan underskrive ogsaa disse Ord fra den højtærede Statsminister, og jeg er i Stand til at bevise, at de ikke paa noget Punkt er i Modsætning til, hvad jeg har